

Εισήγηση της Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης από την εκδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών που πραγματοποιήθηκε στις 23/02/2025

Το Σάββατο 23/02/2025 πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα εκδηλώσεων του Ε.Δ.Ο.Θ. η εκδήλωση-συζήτηση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών με τίτλο: “Από το Νόβι Σαντ στα Τέμπη: Κι όμως η γη κινείται. Από την συγκάλυψη στο οξυγόνο των κοινωνικών αγώνων.” σε συνδιοργάνωση με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο. Την εκδήλωση πλαισίωσαν περίπου 140-150 άτομα.

Καλεσμένοι/ες συνομιλητ(ρι)ες ήταν συντρόφισσες από την Σερβία δίνοντας μία ενδελεχή ανταπόκριση πάνω στα τεκταινόμενα σχετικά με τις διαρκείς και μαζικές διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών. Στη συνέχεια ο Άρης Σταμάτης, πρώην εργαζόμενος/μηχανοδηγός στην Hellenic Train, που μετέδωσε το τι ακριβώς συμβαίνει και ποια ήταν και είναι η κατάσταση με τα τρένα τόσο πριν όσο και μετά από το βράδυ της 28.02.2023. Τέλος, μαζί μας ήταν η Άννα Καρατζόγλου, μητέρα της Κέλλυ Πορφυρίδου, όπου με τον δικό της λόγο και τρόπο μας υπενθύμισε το τι σημαίνει αυτή η υπόθεση του κρατικού εγκλήματος.

Από μεριάς μας, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε όλο τον κόσμο που πλαισίωσε την εκδήλωση, τους/τις συνομιλητ(ρι)ες και όποιον/α συνέβαλε με τον τρόπο του/της στο να επιτευχθεί αυτή η εκδήλωση.

Ραντεβού στους δρόμους, Παρασκευή 28/02.

Και συγκεκριμένα, 11:00, Άγαλμα Βενιζέλου, με σημείο συνάντησης κάτω από την παιδική χαρά.

Ακολουθεί η εισήγηση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης:

Το μεγάλο και μαζικό έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με αυτόν τον τραγικό τρόπο τις κεντρικές πτυχές του σημερινού κόσμου. Ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το πρόταγμα του

κέρδους και της ισχύος που το συμπληρώνει. Η σύγχρονη εξουσία, έχοντας ως κορωνίδα το “όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται”, κοστολογεί τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Κάνοντας τους ισολογισμούς της θεσμοθετεί προστατευτικούς θεσμούς και κανόνες ασυλίας, εκποιεί δημόσιες περιουσίες, λεηλατεί τη φύση, εξαγοράζει συνειδήσεις, ποινικοποιεί αντιστάσεις. Γι’ αυτήν το νόημα της ζωής είναι η υποταγή, η ενσωμάτωση και η εκποίηση της με ένα πλήθος θέσεων, εμπορεύσιμων ιδεών, πραγμάτων και εμπειριών. Η αντιστροφή της πραγματικότητας προβάλλει ως η μόνη αλήθεια για να επισφραγιστεί μία άλλη αντιστροφή: δεν υπάρχουνε χάριν της ανοχής μας – υπάρχουμε χάριν της ανοχής τους. Όμως, αυτή η φύση και ο κυνισμός-αλαζονεία της εξουσίας δεν είναι κάποιο ειδικό, ελληνικό φαινόμενο.

Λίγα χιλιόμετρα από εδώ, από τον Νοέμβρη του 2024 η Σέρβικη κοινωνία και ο κρατικός μηχανισμός ταρακουνιούνται από τις μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις κτηρίων και δράσεις που συμβαίνουν σε πόλεις της χώρας. Έπειτα από την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, η κοινωνία ξεχύθηκε στους δρόμους ασταμάτητα, διεκδικώντας το καθολικό και στοιχειώδη αίτημα για Δικαιοσύνη, όπως βλέπουμε συνέχεια να κυριαρχεί και στα δικά μας μέρη.

Γιατί ο κόσμος της εξουσίας που συγκαλύπτει κάθε λογής κρατικό έγκλημα, από τα καθημερινά rushbacks στο Αιγαίο και το μεγαλύτερο ναυάγιο στα ανοιχτά της Πύλου με πάνω από 600 πνιγμένους ανθρώπους μέχρι και αυτό στα Τέμπη κ.α., κι αυτές οι συνεχείς φωνές της κοινωνίας αποτελούν δύο διαφορετικούς κόσμους που αντιμάχονται. Κι αν ανοίγονται ορίζοντες για το ξεπέρασμα όλων αυτών των δεινών, είναι γιατί επιλέγουμε να μη σωπάσουμε ή να κοιτάξουμε μονάχα τη δουλειά μας. Κι εκεί ακριβώς στοχεύουν με όλες τις μεθοδεύσεις, τον αποπροσανατολισμό και τη συγκάλυψη που συντελείται.

Αυτό που έχει σημασία είναι η σύγχυση που προκαλείται ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα. Μία σύγχυση που επιχειρείται να γίνει διαχειρίσιμη από αυτούς που κατέχουν την εξουσία, τόσο την κυβερνητική όσο και την δικαστική. Με αυτή την τακτική της σύγχυσης επί δύο χρόνια, το κράτος αφού δολοφόνησε 57 πολίτες στα Τέμπη, τους ξαναδολοφονεί με δόσεις. Στην ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ των κρατικών και εταιρικών ευθυνών η μόνη ανθιστάμενη δύναμη, είναι το ασύντακτο ανθρώπινο ποτάμι που κατέκλισε τους δρόμους

της επικράτειας και αυτό ήταν μία πραγματική ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ που αιφνιδίασε ακόμη και τους πιο αισιόδοξους. Η κυβερνητική προπαγάνδα πέρα απ' την συστηματική επιχείρηση συγκάλυψης, απαξιώνει τους συγγενείς και τον αγώνα τους με αυτό το άθλιο "οι συγγενείς μπορούν να λένε ό,τι θέλουν" που μεταφράζεται στο "εσείς μπορείτε να λέτε ό,τι θέλετε αλλά θα γίνει αυτό που θέλουμε εμείς". Κι όταν αφήνει τους συγγενείς και απευθύνεται σε μας τους υπόλοιπους βαφτίζει το έγκλημα, εθνικό πένθος για να διαχύσει τις ευθύνες της, ωσάν να επρόκειτο για μια φυσική καταστροφή που έπεσε ξαφνικά επάνω μας.

Το παλιό σύνθημα "δεν μπορείτε εσείς – μπορούμε εμείς" το είπαν αντίστροφα την Κυριακή οι διαδηλωτές, στην θεσμική αντιπολίτευση όλων των αποχρώσεων. Αδιαμφισβήτητα, οι διαδηλώσεις της Κυριακής (26/01) για τα Τέμπη παράγουν πολιτική. Το αίτημα για δικαιοσύνη αποκτά ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Είναι ένα αίτημα από τα κάτω γιατί οι από πάνω έχουν φτιάξει ένα τείχος και ένα πραγματικό λαβύρινθο που εάν μπεις εκεί μέσα, δεν υπάρχει κανένας μίτος για να σε βγάλει. Όσο η απόδοση ευθυνών για το έγκλημα παραμένει στα χέρια αυτών που το προκάλεσαν, άλλο τόσο η δικαιοσύνη θα βρίσκεται εκεί έξω, στους δρόμους. Κάποιοι πιθανόν να θυσιαστούν προκειμένου ο κορμός να παραμείνει στέρεος έστω και πληγωμένος.

Κανείς μα κανείς δεν περίμενε αυτό το κοινωνικό ταρακούνημα. Ούτε κόμματα ούτε οργανώσεις αυτά τα δύο χρόνια δεν είχαν οσμισθεί τις υπόγειες διαδρομές αυτής της ορμής. Οι ηγεμονίες του παρελθόντος και του παρόντος πιάστηκαν αδιάβαστες μπροστά στην παρουσία του αυθόρμητου πλήθους. Όλα τα προφανή και χρόνια προβλήματα και η ανάλογες κινητοποιήσεις πού συστοιχίζονταν γύρω από την οικονομία, μετατοπίστηκαν σε άλλο επίπεδο βάζοντας στην αιχμή του δόρατος την δικαιοσύνη.

Μία δικαιοσύνη ανορθόγραφη όπως την γράψανε οι γονείς του δολοφονημένου Σαμπάνη από την αστυνομία, που αμφισβητεί την σημερινή θεσμική της πρακτική. Η δικαιοσύνη στους δρόμους είναι η κραυγή ενάντια στην γενικευμένη ασφυξία. Την ασφυξία της εξουσίας που έχει δημιουργήσει τείχη απροσπέλαστα και νομικά θωρακισμένα για τους από πάνω και μία γυμνή και αναλώσιμη ζωή για τους από κάτω. Όμως η δικαιοσύνη από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο της αδικίας. Δικαιοσύνη χωρίς ισότητα είναι δικαιοσύνη με ορθογραφία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα αυτών που την ελέγχουν, την νομοθετούν και την εφαρμόζουν στην βάση της ανισότητας και της διαίρεσης.

Ισότητα χωρίς αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια είναι ισότητα για την πάρτη μας, είναι ισότητα στην κατανάλωση και την υποταγή, χωρίς κοινωνικούς δεσμούς. Κοινωνικοί δεσμοί χωρίς νέους θεσμούς, χωρίς νέες μορφές οργάνωσης γρήγορα εκπίπτουν σε νέα δεσμά.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, καλούμαστε εδώ και τώρα να επανασχεδιάσουμε σαν ίσοι προς ίσους τη ζωή που την παίρνουμε στα χέρια μας και μας ανήκει, χωρίς παραχωρήσεις και χωρίς εκπτώσεις σε τρίτους. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό έλεγχο της οργανωμένης ζωής και των μέσων που διαθέτει για να μπορεί να αναπαραχθεί. Χωρίς δηλαδή την μετατροπή αυτών των μέσων σε αγαθά ασφαλή, ελευθέρα, δημόσια και κοινωνικά και ένα από αυτά είναι και ο σιδηρόδρομος. Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος μέσα στο οποίο μπορεί να γεωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μία σχέση θεσμισμένη με άμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων. Η αλληλέγγυα σύμπραξη και συνδρομή τους είναι η μόνη που μπορεί να αλλάξει την σημερινή κατάσταση του αιματηρού "πάμε και όπου βγει".

Ειδάλλως θα βρισκόμαστε συνεχώς αντιμέτωποι με μικρές και μεγάλες τραγωδίες από το οργανωμένο έγκλημα ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που αναπτύσσεται λεηλατώντας και αναλώνοντας ανθρώπους και φύση με τη δική μας ανοχή. Η ιδιαιτερότητα αυτού του συστήματος είναι πως έχει ανάγκη την ανοχή μας γιατί αυτή είναι το καύσιμο της εξουσίας του. Η αντίστασή μας και η άλλη προοπτική είναι το δικό μας οξυγόνο είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη έξω από τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα και μέχρι την δίκη. Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Τέλος ας έχουμε υπόψιν πώς οι δρόμοι όπως γεμίζουν έτσι και αδειάζουν. Δικό μας μέλημα είναι να μη συμβάλλουμε στην οπισθοχώρηση στον κατευνασμό και στην αυτοαναφορικότητα. Να διαχυθούμε μέσα σε αυτό το κοινωνικό ποτάμι όχι για να το εκφράσουμε ως άλλοι ειδήμονες και ειδικοί , αλλά για να εκφραστούμε και αυτό είναι πράγματι στο χέρι μας.

Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Δεν μιλάμε για μία κενή συνθηματολογία. Αλλά γι' αυτό που έγινε επιτακτική ανάγκη και αποκτά όλο και περισσότερο νόημα στο σήμερα για να μη θρηνήσουμε άλλους/ες νεκρούς/ές. Διότι η ανάθεση των ζωών και των προβλημάτων που την περιβάλλουν πάντοτε θα οδηγούν σε "Τέμπη".

Να σπάσουμε, επιτέλους, αυτόν τον κύκλο της Υποταγής.

Φωτογραφίες από την εκδήλωση

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης στις κινητοποιήσεις για το κρατικό – καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη την Παρασκευή 28/02/25

Το μεγάλο και μαζικό έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με αυτόν τον τραγικό τρόπο τις κεντρικές πτυχές του σημερινού κόσμου. Ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το πρόταγμα του κέρδους και της ισχύος που το συμπληρώνει. Η σύγχρονη εξουσία, έχοντας ως κορωνίδα το “όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται”, κοστολογεί τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Κάνοντας τους ισολογισμούς της θεσμοθετεί προστατευτικούς θεσμούς και κανόνες ασυλίας, εκποιεί δημόσιες

περιουσίες, λεηλατεί τη φύση, εξαγοράζει συνειδήσεις, ποινικοποιεί αντιστάσεις. Γι' αυτήν το νόημα της ζωής είναι η υποταγή, η ενσωμάτωση και η εκποίηση της με ένα πλήθος θέσεων, εμπορεύσιμων ιδεών, πραγμάτων και εμπειριών. Η αντιστροφή της πραγματικότητας προβάλλει ως η μόνη αλήθεια για να επισφραγιστεί μία άλλη αντιστροφή: δεν υπάρχουνε χάριν της ανοχής μας – υπάρχουμε χάριν της ανοχής τους. Όμως, αυτή η φύση και ο κυνισμός-αλαζονεία της εξουσίας δεν είναι κάποιο ειδικό, ελληνικό φαινόμενο.

Λίγα χιλιόμετρα από εδώ, από τον Νοέμβρη του 2024, η Σέρβικη κοινωνία και ο κρατικός μηχανισμός ταρακουνιούνται από τις μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις κτηρίων και δράσεις που συμβαίνουν σε πόλεις της χώρας. Έπειτα από την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, η κοινωνία ξεχύθηκε στους δρόμους ασταμάτητα, διεκδικώντας το καθολικό και στοιχειώδη αίτημα για Δικαιοσύνη, όπως βλέπουμε συνέχεια να κυριαρχεί και στα δικά μας μέρη.

Γιατί ο κόσμος της εξουσίας που συγκαλύπτει κάθε λογής κρατικό έγκλημα, από τα καθημερινά rushbacks στο Αιγαίο και το μεγαλύτερο ναυάγιο στα ανοιχτά της Πύλου με πάνω από 600 πνιγμένους ανθρώπους μέχρι και αυτό στα Τέμπε κ.α., κι αυτές οι συνεχείς φωνές της κοινωνίας αποτελούν δύο διαφορετικούς κόσμους που αντιμάχονται. Κι αν ανοίγονται ορίζοντες για το ξεπέρασμα όλων αυτών των δεινών, είναι γιατί επιλέγουμε να μη σωπάσουμε ή να κοιτάξουμε μονάχα τη δουλειά μας. Κι εκεί ακριβώς στοχεύουν με όλες τις μεθοδεύσεις, τον αποπροσανατολισμό και τη συγκάλυψη που συντελείται. Αδιαμφισβήτητα, η Δικαιοσύνη μέσω των μαζικών, αδιαμεσολάβητων και ακηδεμόνευτων διαδηλώσεων, όπως της Κυριακής 26/01/2025, αποκτά ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά.

Μία δικαιοσύνη ανορθόγραφη όπως την γράψανε οι γονείς του δολοφονημένου Σαμπάνη από την αστυνομία, που αμφισβητεί την σημερινή θεσμική της πρακτική. Η δικαιοσύνη στους δρόμους είναι η κραυγή ενάντια στην γενικευμένη ασφυξία. Την ασφυξία

της εξουσίας που έχει δημιουργήσει τείχη απροσπέλαστα και νομικά θωρακισμένα για τους από πάνω και μία γυμνή και αναλώσιμη ζωή για τους από κάτω. Όμως η δικαιοσύνη από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο της αδικίας. Δικαιοσύνη χωρίς ισότητα είναι δικαιοσύνη με ορθογραφία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα αυτών που την ελέγχουν, την νομοθετούν και την εφαρμόζουν στην βάση της ανισότητας και της διαίρεσης. Ισότητα χωρίς αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια είναι ισότητα για την πάρτη μας, είναι ισότητα στην κατανάλωση και την υποταγή, χωρίς κοινωνικούς δεσμούς. Κοινωνικοί δεσμοί χωρίς νέους θεσμούς, χωρίς νέες μορφές οργάνωσης γρήγορα εκπίπτουν σε νέα δεσμά.

Ειδάλλως θα βρισκόμαστε συνεχώς αντιμέτωποι με μικρές και μεγάλες τραγωδίες από το οργανωμένο έγκλημα ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που αναπτύσσεται ληλατώντας και αναλώνοντας ανθρώπους και φύση με τη δική μας ανοχή. Η ιδιαιτερότητα αυτού του συστήματος είναι πως έχει ανάγκη την ανοχή μας γιατί αυτή είναι το καύσιμο της εξουσίας του. Η αντίστασή μας και η άλλη προοπτική είναι το δικό μας οξυγόνο είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη έξω από τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα και μέχρι την δίκη. Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Τέλος ας έχουμε υπόψιν πώς οι δρόμοι όπως γεμίζουν έτσι και αδειάζουν. Δικό μας μέλημα είναι να μη συμβάλλουμε στην οπισθοχώρηση στον κατευνασμό και στην αυτοαναφορικότητα. Να

διαχυθούμε μέσα σε αυτό το κοινωνικό ποτάμι όχι για να το εκφράσουμε ως άλλοι ειδήμονες και ειδικοί , αλλά για να εκφραστούμε και αυτό είναι πράγματι στο χέρι μας.

Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Δεν μιλάμε για μία κενή συνθηματολογία. Αλλά γι' αυτό που έγινε επιτακτική ανάγκη και αποκτά όλο και περισσότερο νόημα στο σήμερα για να μη θρηνήσουμε άλλους/ες νεκρούς/ές. Διότι η ανάθεση των ζώων και των προβλημάτων που την περιβάλλουν πάντοτε θα οδηγούν σε "Τέμπη".

Να σπάσουμε, επιτέλους, αυτόν τον κύκλο της Υποταγής.

Παρασκευή 28/02/25: – 11:00, Άγαλμα Βενιζέλου, Γενική Απεργία
(Σημείο συνάντησης κάτω από την παιδική χαρά)

22:30, Νέος Σιδηροδρομικός Σταθμός, Συγκέντρωση μνήμης των θυμάτων του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπη

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εκδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών – Σάββατο 22/2 (Θεσσαλονίκη)

Σχεδόν δύο χρόνια μετά το κρατικο-καπιταλιστικό έγκλημα των Τεμπών και την συνεχή προσπάθεια του κράτους και της Hellenic Train να το συγκαλύψουν, κάθε νέο στοιχείο της υπόθεσης έρχεται να επιβεβαιώσει ότι για το κεφάλαιο τα κέρδη του είναι πάνω από την ασφάλεια και τις ανθρώπινες ζωές. 2 χρόνια μετά, η συνθήκη των σιδηροδρόμων παραμένει ίδια με ελλιπή ασφάλεια και καμία αναβάθμιση. Απέναντι στη κανονικοποίηση του θανάτου και στην αναλωσιμότητα των ζώων μας, ως κοινωνία αναζητούμε απαντήσεις και αποζητούμε δικαίωση με το τραύμα των 57 νεκρών

να παραμένει ανοιχτό.

Η ταχεία και η αυθόρμητη συλλογική διάχυση των διαμαρτυριών σε όλη την Ελλάδα μέσα από το κάλεσμα των συγγενών των θυμάτων στις 27/1 είναι μία από εκείνες τις στιγμές διάρρηξης της απάθειας και θρυμματισμού των βεβαιοτήτων των ήρεμων νερών που με τόσο σθένος το κράτος και το κεφάλαιο επιθυμούν. Είναι μία υπενθύμιση πως το κρατικο-καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη, δε θα ξεχαστεί. Έδειξε ακόμα την συλλογική μας δύναμη καθώς όταν βγαίνουμε στο δρόμο οδηγούμε τις κυβερνήσεις σε αναδίπλωση και αστάθεια.

Μια παρόμοια διαδικασία συντελείται και στην Σερβία μετά την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, όπου ο αγώνας της κοινωνίας και των φοιτητών οδήγησε εκεί στη πτώση του πρωθυπουργού μετά από συνεχείς διαμαρτυρίες που ακόμη συνεχίζονται.

Για αυτούς τους λόγους, διοργανώνουμε μια ανοιχτή εκδήλωση στα γραφεία της Ένωσης Δημοσιοϋπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης στις 6μμ στις 22/2 με προσκεκλημένες φοιτήτριες από την Σερβία, συγγενή θύματος των Τεμπών, και έναν πρώην μηχανοδηγό της Hellenic Train. Μέσα από το μοίρασμα των εμπειριών, θέλουμε να χτίσουμε συνδέσεις μεταξύ των αγώνων σε διαφορετικές χώρες, και μεταξύ αυτών που δουλεύουν και χρησιμοποιούν τον σιδηρόδρομο αναστοχαζόμενοι πάνω στα επιτεύγματα, στα επόμενα βήματα και στις προοπτικές του αγώνα μας.

Σάββατο 22/02 στις 18:00, στην αίθουσα εκδηλώσεων – ΕΔ00(4ος όροφος)

Από το Νόβι Σαντ (Σερβία) στα Τέμπη:

Κι όμως η γη κινείται.

Η δικαιοσύνη στους δρόμους ενάντια στο κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα.

Από την συγκάλυψη στο οξυγόνο των κοινωνικών αγώνων.

ΟΜΙΛΗΤ(ΡΙ)ΕΣ

– Σύντροφοι/ισσες από Σερβία

– Άννα Καρατζόγλου, μητέρα της Κέλλης Πορφυρίδου

– Άρης Σταμάτης, πρώην μηχανοδηγός/εργαζόμενος στα τρένα

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

Εκδήλωση – Η κρατική καταστολή στοχεύει στον φόβο. Γιατί ο φόβος την αναπαράγει (Θεσσαλονίκη)

Το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη το 2024 ήρθαμε αντιμέτωποι με ένα πρωτοφανές για τα δεδομένα της πόλης σκηνικό κρατικής καταστολής.

Μετά το τέλος της πορείας για τα 16 χρόνια από την δολοφονία του μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από την αστυνομία, εκατοντάδες διαδηλωτ(ρι)ες αναγκάστηκαν να φύγουν προς την πλατεία Ναυαρίνου και την οδό Τσιμισκή, μιας και όλη η περιοχή γύρω από την Ροτόντα ήταν αποκλεισμένη από κάθε λογής κατασταλτικές δυνάμεις.

Εκεί οι δυνάμεις των ΜΑΤ ακολούθησαν τον κόσμο και μετά από λίγο τους επιτέθηκαν χωρίς καμία αιτία, προβαίνοντας στην προσαγωγή 112 ατόμων, η οποία το ίδιο βράδυ μετατράπηκε σε σύλληψη για όλους/ες (!) με μοναδική κατηγορία αυτή της διατάραξης κοινής ειρήνης (!!). Ενώ και την επόμενη ημέρα επιτέθηκαν με μανία σε ανθρώπους στην συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, κυνηγώντας τους μέχρι και το ύψος του Υπουργείου, χωρίς να έχει προηγηθεί το παραμικρό επεισόδιο (σε αντίθεση με όσα αναφέρουν για όλα αυτά τα καθεστωτικά, τοπικά και μη, ΜΜΕ).

Το περιστατικό αυτής της αυθαίρετης, τυφλής και ανεξέλεγκτης επίδειξης ισχύος, από την μεριά του κράτους και των κατασταλτικών δυνάμεων, έρχεται να προστεθεί σε μία σειρά γεγονότων πρωτοφανούς αστυνομικής βίας που εξελίσσονται τους τελευταίους μήνες στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Δεν μπορούμε, ωστόσο, να μην συνδέσουμε το περιστατικό αυτό με αντίστοιχα που συνέβησαν εκείνη την ημέρα αλλά και καθημερινά σε άλλες πόλεις της Ελλάδας και ιδιαίτερα στην Αθήνα, όπου εκατοντάδες διαδηλωτ(ρι)ες προσήχθησαν με βίαιο τρόπο, κάποιοι από τους/τις οποίους/ες, μάλιστα, αναγκάστηκαν να περάσουν

μέρες ολόκληρες σε συνθήκες κράτησης. Αλλά και με το Νέο Ποινικό Κώδικα που είναι ουσιαστικά ο Ποινικός Κώδικας του Εχθρού που στοχεύει ακριβώς σε όποιον/α αντιστέκεται και σε ολόκληρη την κοινωνία.

Η θέση μας είναι αυτονόητη και δίπλα στους/στις συλληφθέντες/ίσες απέναντι στον φόβο και στον ζόφο που προσπαθούν να καλλιεργήσουν. Να μη συνηθίσουμε ούτε την καταστολή ως κανονικότητα ούτε τον φόβο ως καθημερινό. Να αντιμετωπίσουμε το κράτος, που εξαπολύει την επίθεση του σε κάθε τι ριζοσπαστικό, στην ίδια την κοινωνία και τις αντιστάσεις της, με όρους συλλογικούς, δημιουργικούς, αλληλέγγυους.

Το κράτος μισεί τον Δεκέμβρη, μισεί το μήνυμα της εξέγερσης, μισεί τον κόσμο που τον υπερασπίζεται. Η επιθετικότητα του, όσο δεν χρειάζεται προσχήματα, άλλο τόσο εφευρίσκει κατηγορητήρια.

Με την μαζική σύλληψη των 112 διαδηλωτ(ρι)ών η αστυνομία δεν έψαχνε να βρει υπαίτιους σε ανύπαρκτα επεισόδια αλλά να τους εμφανίσει ως τρόπαιο της καταστολής. Ήταν ένα σχέδιο που προετοιμάστηκε μέρες πριν στην αστυνομική Διεύθυνση και μπήκε σε εφαρμογή στις 6 Δεκέμβρη. Σ' αυτή την συνθήκη ο δρόμος την αντίστασης είναι μονόδρομος.

Γιατί η κρατική καταστολή στοχεύει στον φόβο. Και ο φόβος την αναπαράγει. Και η υπόθεση αυτή αφορά την ίδια την κοινωνία.

Καλούμε σε:

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

– Δευτέρα 16.12 | 18:30

Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης (1ος όροφος)

Με ομιλητ(ρι)ες:

-**Α. Παπαρούσου**, Δικηγόρος

-**Σταυρούλα Πουλημένη**, Δημοσιογράφος Alterthess

-**Μπάμπης Κουρουνδής**, Μέλος της Εναλλακτικής Πρωτοβουλίας Δικηγόρων Θεσσαλονίκης

-**Συλληφθείς 6ης Δεκέμβρη**, μέλος του infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία

– Τρίτη 17.12 | 19:00, Πορεία, Καμάρα

– Τετάρτη 18.12 | 09:00, Δικαστήρια Θεσσαλονίκης

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΑ 112 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΑ ΤΗΣ 6ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ/ΙΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΙΣΣΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Πορεία 17 Νοέμβρη – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο κόσμος αλλάζει με Εξεγέρσεις και Ανυπακοή

Συνηθίζεται όταν ακούμε για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 να δημιουργείται η εικόνα κάποιου γεγονότος μακρινού, που ανήκει σε μία άλλη τελείως εποχή, ενώ ουσιαστικά βρίσκεται μόλις 51 χρόνια πριν. Κι όμως, είναι ακριβώς αυτή η κοινωνική κίνηση ρήξης που δίνει το έναυσμα για ανυπακοή στην εξουσία στο σήμερα. Ιδιαίτερα, σε μία εποχή όπου μοιάζει όλο και πιο δύσκολο η ίδια η κοινωνία να φανταστεί τον εαυτό της σε μία διαφορετική -καλύτερη- θέση απ' ότι τώρα, διαμορφώνοντας συνθήκες ήττας, ιδιώτευσης και εσωτερίκευσης όλων των χτυπημάτων από πλευράς εξουσίας.

Η ολομέτωπη επίθεση και επικυριαρχία Κράτους-Κεφαλαίου σε όλους τους τομείς της Ζωής έχει εμφυσήσει τον φόβο για οποιαδήποτε αντίδραση από την κοινωνική βάση. Μέσω της κρατικής καταστολής, του νομικού οπλοστασίου κι ενός ασφυκτικού καθεστώτος στα πλαίσια της πληροφόρησης και της “ειδησεογραφίας”, η Εξουσία έχει καταφέρει να φτιάξει έναν ανθρωπότυπο φοβισμένο, παραιτημένο, κλεισμένο στον εαυτό του και στο συνεχές άγχος της καθημερινότητας.

Το αυξημένο κόστος ζωής για βασικά αγαθά όπως η στέγαση, η ενέργεια και η τροφή, ο πόλεμος, η κλιματική κρίση, η έμφυλη βία και το καθεστώς εξαίρεσης παίρνουν τον χαρακτήρα κάτι φυσιολογικού, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Η αύξηση στους λογαριασμούς ρεύματος τον επόμενο μήνα κατά 150%, από το καρτέλ της αγοράς πάνω στην

διαχείριση της ενέργειας, η συνεχόμενη ανθρωποφαγή στην Παλαιστίνη, οι 2 γυναικοκτονίες μόνο την τελευταία εβδομάδα και οι καταστροφές όπως πλημμύρες, πυρκαγιές, έχουν συγκεκριμένους υπαίτιους και μάλιστα ολόκληρα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα και τρόπους οργάνωσης των ζώων μας.

Μέσα στη συνολική απάθεια-παραίτηση, στην εδραίωση ενός μπλοκ εξουσίας με όρους παντοκρατορίας και ολοκληρωτισμού (Νέος Ποινικός Κώδικας, Καταστολή, Δικαστική διαπλοκή, Μ.Μ.Ε.) έρχεται όλο και πιο έντονα η άνοδος του συντηρητισμού, της Ακροδεξιάς, ως αποτέλεσμα της απουσίας ενός εναλλακτικού πόλου. Αυτή τη διάλυση και συνθήκη εκμεταλλεύεται και η ίδια η Κυριαρχία, προκειμένου να επεκτείνει με χυδαίο, αρκετές φορές, τρόπο τον έλεγχο της στις ζωές μας. Μίας Εξουσίας που επικαλείται μία εθνική ενότητα, όποτε τα βρίσκει έστω και λίγο σκούρα, ενώ συμμετέχει παράλληλα και στους διεξαγόμενους πολέμους έχοντας τα χέρια της βαμμένα με αίμα, όπως στην σφαγή που διεξάγει το Ισραηλινό Κράτος στην Παλαιστίνη και στη Μέση Ανατολή ή στην περίπτωση της Ουκρανίας.

Αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά κάποια γιορτή της αποκατάστασης μίας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά αυτή ακριβώς η συλλογική μνήμη και πράττειν της εξέγερσης, της διεκδίκησης και ανυπακοής. Διότι αυτά είναι που “σπάνε” την φαινομενική παντοδυναμία των δυναστών των ζώων μας.

Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, αδιαμελάβητα και εκτός των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, αποδεικνύοντας πως η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι η ίδια η κοινωνία. Η κοινωνική αυτενέργεια, αλληλοβοήθεια και αυτοοργάνωση, όπως αναδείχθηκε στις πυρκαγιές και στις πλημμύρες (όπως και τώρα στη Βαλένθια), οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς κόντρα στη σιγή ιχθύος που προσπαθούν να επιβάλλουν.

Πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου: 17:00,

Βιβλιοπαρουσίαση “Πολυτεχνείο 1973: η Απαρχή του Αυτόνομου Κινήματος” του Γιώργιου Οικονόμου

“Αυτό που χαρακτήριζε τις τρεις ημέρες της εξέγερσης ήταν η άμεση συμμετοχή των ανθρώπων στη διεκδίκηση της ελευθερίας και η συνειδητοποίηση ότι σε αυτόν τον αγώνα χρειάζεται η συμμετοχή των ευρύτερων στρωμάτων του πληθυσμού. Η αντίληψη όμως αυτή συνάντησε αντιδράσεις από τα παραδοσιακά κόμματα, κυρίως της Αριστεράς, διότι υπερβαίνει τη λογική τους και τον έλεγχο που εξ ορισμού αυτά θέλουν να επιβάλουν σε κάθε μαζική εκδήλωση και πολιτική κινητοποίηση. Και εδώ βρίσκεται ένα χαρακτηριστικό του Αντιδικτατορικού Φοιτητικού Κινήματος: αντιπαρατίθεται στις κομματικές τακτικές και υπερβαίνει τους στενούς προκαθορισμένους ορίζοντες οιασδήποτε μορφής”

- Τι ήταν η κατάληψη και η εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973;
- Ποιοι ήταν οι στόχοι και τα ριζοσπαστικά μηνύματά του;
- Γιατί τα μηνύματα αυτά συγκαλύφθηκαν από τα κόμματα και τους διανοούμενους όλων των αποχρώσεων;
- Γιατί η Μεταπολίτευση δεν ακολούθησε τον δρόμο του Πολυτεχνείου;
- Τι ακριβώς έγινε στη Μεταπολίτευση;
- Τι ρόλο εξυπηρετεί η κατασκευή της “γενιάς του

Πολυτεχνείου”;

- Γιατί η σημερινή επίθεση στα νοήματα της εξέγερσης;
- Τι εξυπηρετούν οι άκαπνοι διανοούμενοι με την επίθεση αυτήν;
- Ποια η σχέση του Πολυτεχνείου 1973 με τις πλατείες το 2011;

Στα ερωτήματα αυτά προσπαθεί να απαντήσει το βιβλίο αυτό αναδεικνύοντας την ιδιαιτερότητα της κατάληψης το 1973 και τη σημασία της για τη σημερινή κρίσιμη κατάσταση που διέρχεται ακόμη μία φορά η νεοελληνική κοινωνία.

Συμμετέχουν:

Γιώργος Οικονόμου, συγγραφέας του βιβλίου
Μέλος του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο
Μέλος της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης

Διοργάνωση εκδήλωσης:

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκη

Πέμπτη 14/11 στις 19:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο

**Παρουσίαση του 22ου τεύχους
του Περιοδικού Βαβυλωνία –
Μπροστά στον Πόλεμο,
Αντιεξουσιαστικές
προσεγγίσεις για τον πόλεμο
χθες και σήμερα(Θεσσαλονίκη)**

Ένα γενικότερο
πλαίσιο:

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ 22ου ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΟΙ:

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΣΤΕΠΙΑΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ACADEMY OF
DEMOCRATIC MODERNITY

ΠΕΜΠΤΗ 31.10.2024 | 19:00

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟ
Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ 27 & ΜΠΙΖΑΝΙΟΥ

+ AFTER BAR

Παραμονή κάθε πολεμικής σύρραξης ή γενικευμένης κρατικής ανθρωποφαγής παράγονται διαφωνίες, αντιπαραθέσεις, ρήξεις, εντός του αντιεξουσιαστικού αναρχικού, ελευθεριακού χώρου σαν συνέπεια απουσίας μίας ιστορικά σταθερής θέσης και στάσης απέναντι στον πόλεμο. Αυτή η διαπίστωση, δυστυχώς, δεν είναι καινούργια, αλλά έχει βαθιές ρίζες στο παρελθόν και δεν φαίνεται να αναιρείται. Υπάρχει λόγος, λοιπόν, να στοχαστούμε μία σταθερή αναρχική θέση απέναντι στον πόλεμο.

Ποια μπορεί να είναι η αντιεξουσιαστική θέση απέναντι στην κατάσταση πολέμου;

Η κατάσταση πολέμου είναι καθολική. Διαπερνά το σύνολο των

κοινωνικών δομών, των κοινωνικών σχέσεων, αλλά και όλων των ατόμων. Ο Δημόσιος χώρος μετατρέπεται σε μια αποκλειστική διαβούλευση ένοπλου ή εν δυνάμει ένοπλου διαλόγου τακτικής και στρατηγικής της πολεμικής δράσης. Ο πόλεμος γίνεται η αισθητή πραγματικότητα, καθώς η απειλή δεν αφορά μόνο τη ζωή, αλλά το σύνολο της ανθρώπινης δημιουργίας. Γίνεται, με άλλα λόγια, κοινωνική σχέση σε όλη τη διάρκειά του που μπορεί να απασχολεί μεγάλη ή μικρή χρονικότητα.

Το ότι ο πόλεμος παράγεται και διαχειρίζεται από το κράτος, δεν απαλλάσσει ούτε τώρα ούτε στο παρελθόν κανέναν, στο βαθμό που παρεμβαίνει στο δημόσιο χώρο, από το να πάρει την α' ή β' θέση ή την α' ή β' στάση. Σήμερα, όπου τα σύγχρονα εθνοκράτη σε μια διαρκή πολεμική ετοιμότητα που τροφοδοτεί ο εθνικισμός στον οποίο οφείλουν την ύπαρξή τους, αλλά και δέσμια μιας γεωστρατιωτικής και γεωπολιτικής σε πλανητικό επίπεδο που τα καθιστά σε μια επιπλέον κατάσταση πολεμικής αναμονής, το ερώτημα παραμένει.

Η αναγκαιότητα για μια ενιαία θέση-στάση απέναντι στον πόλεμο από αναρχική-αντιεξουσιαστική οπτική δεν αφορά το ενιαίο της υπόθεσης, αλλά πηγάζει από το γεγονός ότι ουδέποτε και κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες δεν εκφράστηκε μια ενιαία άποψη, όχι από οργανωτική αδυναμία, αλλά από πολιτική και φιλοσοφική ελλειμματικότητα πάνω σε δομικές αντιλήψεις της αναρχικής υπόθεσης.

Είτε «ιμπεριαλιστικός» είτε «αλλυτρωτικός» είτε «αμυντικός» είτε «αντιφασιστικός» είτε «εθνικός» είτε «εθνικοαπελευθερωτικός» η στάση ήταν αποσπασματική και καταφατική προς όλους τους χαρακτήρες του πολέμου.

Συμμετέχουν οι:

- Σημειώσεις της Στέπας
- Academy of Democratic Modernity

Σας προσκαλούμε, λοιπόν, σε έναν αναγκαίο διάλογο για τη στάση του κινήματος πριν και κατά τη διάρκεια του πολέμου

Πέμπτη 31/10 στις 19:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο.
Θα ακολουθήσει bar για την ενίσχυση του Πολιτικού Περιοδικού Βαβυλωνία και της πολιτικής συλλογικότητας της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΙΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Γιγαντοπανό που κρεμάστηκε στην Γέφυρα Τριανδρίας στον Περιφερειακό.

Μία από τις θεματικές που θα συζητηθούν στα πλαίσια της 18ης Πανελλαδικής Συνάντησης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 26-27/10 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλλάι» αποτελεί και αυτή του πολέμου.

Αναπτύσσοντας την συγκεκριμένη πολιτική ατζέντα προχωρήσαμε σε ανάρτηση γιγαντοπανό σε διάφορα σημεία της πόλης.

Πιο συγκεκριμένα και η σχετική ανακοίνωση επί του πολέμου:

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την αρχή ενός νέου αιματοκυλίσματος στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και πιο συγκεκριμένα της Παλαιστίνης, όπου τα τελευταία χρόνια το κράτος του Ισραήλ είχε δημιουργήσει μια καταπιεστική-εξοντωτική συνθήκη με ασφυκτική κρατική καταστολή, βασανιστήρια, εποικισμούς και θανατοπολιτική. Εδώ και ένα

χρόνο η Μέση Ανατολή έχει βυθιστεί ακόμα περισσότερο στην ατέρμονη συνθήκη και “απάντηση” του Πολέμου.

Το Ισραηλινό Κράτος μέσα σε μία εθνικιστική, μιλιταριστική, αποικιοκρατική, πολεμοχαρή και επεκτατική έξαρση του λεγόμενου Μεγάλου Ισραήλ, όπως το χαρακτηρίζουν οι Αρχηγοί του, σφαγιάζει όσες περιοχές θεωρεί ως “εχθρούς” ξεκινώντας από τον στόχο της Παλαιστίνης, με πρόσχημα την εξόντωση της οργάνωσης της Χαμάς και συνεχίζοντας τις τελευταίες ημέρες στο Λίβανο, με πρόσχημα την εξόντωση της Χεζμπολάχ και αναλόγως σε Συρία και Υεμένη. Υποτιθέμενος στόχος είναι μία δήθεν απελευθέρωση της περιοχής από την θεοκρατία. Βασικός στόχος οι ίδιες οι κοινωνίες και οι κάτοικοι σε οποιαδήποτε όχθη κι αν βρίσκονται.

Παράλληλα, η λεγόμενη “Δύση” παρατηρεί, κλείνοντας το μάτι με δισεκατομμύρια στήριξης σε εξοπλιστικά ή συμμετέχοντας κιόλας στις σφαγές είτε με την άμεση συνδρομή είτε έμμεσα μέσω της διάθεσης βάσεων. Ενώ ο καθεστωτικός Τύπος της “Δύσης” δεν παύει να διαχωρίζει τους δολοφονημένους επιλεκτικά προβάλλοντας τους με βάση την εθνικότητα και το κράτος. Λες και οι σκοτωμένοι/ες, τραυματίες και εκτοπισμένοι/ες από την μία έχουν μεγαλύτερη βαρύτητα απ’ τους/τις άλλους/ες.

41000+ νεκρούς/ές μετά, χιλιάδες τραυματίες και εκατομμύρια εκτοπισμένοι/ες αποτελούν την φρίκη και την ωμότητα που αποτυπώνεται σε αυτό που ονομάζεται πόλεμος. Όπως καταδεικνύει η συνεχιζόμενη και κλιμακώμενη εμπόλεμη κατάσταση σε Μέση Ανατολή αλλά και στην Ουκρανία, σε μια ήδη τεταμένη περίοδο, οι ισορροπίες ανάμεσα σε κράτη και τα συμφέροντα της κάθε οικονομίας αλλάζουν από μέρα σε μέρα. Οι πολεμικές συγκρούσεις αυξάνονται και κανονικοποιούνται, ενώ παράλληλα τα ποσοστά της Ακροδεξιάς ανεβαίνουν παγκοσμίως. Η ακροδεξιά ρητορική έρχεται άλλη μια φορά να υποστηρίξει κράτη ανά τον κόσμο όσο ωθούνται σε εσωστρέφεια, προτάσσουν και εργαλειοποιούν την εθνική τους ταυτότητα και κυριαρχία ως προς τους πρόσφυγες και τον “Άλλο-Ξένο”, κλείνοντας τα σύνορά τους, εξοπλίζοντας ακόμα περισσότερο τις κατασταλτικές τους δομές.

Ο πόλεμος εμφανίζεται υπέρμετρα και καθημερινά ως ρητορική αντιμετώπιση στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και προβάλλεται ως η πλέον κατάλληλη λύση για την διαχείριση εθνικών και κρατικών ζητημάτων. Με αυτόν τον τρόπο εδραιώνεται κοινωνικά ως αναγκαίος, ενώ νομιμοποιείται η θανατοπολιτική και η βαρβαρότητα του κράτους απέναντι σε αυτό που το ίδιο έχει ορίσει ως εχθρό. Η νομιμοποίησή του στην κοινή γνώμη αποτελεί βασικό κλειδί για την συνέχισή του, καθώς τα κατώτερα κυρίως κοινωνικά στρώματα είναι αυτά που χρειάζεται να τροφοδοτήσουν την πολεμική μηχανή, στο όνομα της εθνικής-εδαφικής κυριαρχίας ή αλλιώς της “εθνικής ενότητας”. Η δημιουργία και η ενίσχυση μιλιταριστικών πρακτικών για την αντιμετώπιση του “εχθρού” γίνεται τόσο μεθοδικά, που η στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών φαίνεται να αποτελεί μονόδρομο για την εκάστοτε Εξουσία.

Όσον αφορά την γεωγραφία της Ελλάδας, ιδιαίτερα μετά την πανδημία του Covid-19, η περαιτέρω στρατιωτικοποίηση σε διάφορους τομείς της ζωής είναι παραπάνω από φανερό, με την καταστολή να γίνεται όλο και πιο συχνή, όλο και πιο έντονη, όλο και πιο βαριά εξοπλισμένη. Βλέπουμε την αστυνομία και τον στρατό να ανανεώνονται διαρκώς τόσο σε δυναμικό όσο και σε υλικά, με το Κράτος να δαπανεί σε αυτά τεράστια ποσά, αποτυπώνοντας έτσι με ξεκάθαρο τρόπο τις προτεραιότητες του Κράτους. Πιο συγκεκριμένα, βλέπουμε την ΕΛ.ΑΣ. να στρατιωτικοποιείται περισσότερο και να εδραιώνεται η παρουσία της όσον αφορά την διαχείριση κάθε κρίσης κυβερνησιμότητας και “έκτακτης συνθήκης” όσον αφορά το κράτος και το κεφάλαιο. Παράλληλα, το ίδιο το Κράτος και το εφοπλιστικό Κεφάλαιο συμμετέχουν ενεργά στους διεξαγόμενους πολέμους παίρνοντας ξεκάθαρη θέση με στόχο κοινωνίες διαλυμένες, εκτοπισμένους/ες και δεκάδες χιλιάδες νεκρούς/ές. Την ίδια στιγμή τα σύνορα της χώρας, από τον Έβρο ως το Αιγαίο, έχουν γίνει ένας μαζικός τάφος ανθρώπων που τρέχουν να γλυτώσουν από τον πόλεμο και τις συνέπειες του.

Μέσα σε αυτή την συνθήκη στεκόμαστε στο πλευρό των ξεριζωμένων αυτού του κόσμου. Μπροστά στις αποικιοκρατικές και

ιμπεριαλιστικές βλέψεις και επιθέσεις ολόκληρης της “Δύσης”, με πρόσχημα την άμυνα ενός πολεμοχαρούς κράτους στην περιοχή που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του, να δομήσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα αντιστέκεται στην εμπλοκή του ίδιου του Ελληνικού Κράτους στον πόλεμο, καθώς και στον περαιτέρω μιλιταρισμό και στρατιωτικοποίηση των ίδιων των κοινωνιών. Παράλληλα, οφείλουμε να δημιουργήσουμε αναχώματα στην άνοδο της Ακροδεξιάς και των εθνικιστικών κραυγών που αναδύονται και επωφελούνται από όλη αυτή την κατάσταση, στρέφοντας τις κοινωνίες προς τον κοινωνικό κανιβαλισμό, το μίσος για οτιδήποτε διαφορετικό, στην ομοφοβία, στον ρατσισμό και σε μία εθνική ομοιογένεια όπου κάθε διαφορετική φωνή θα εξουδετερώνεται στο βωμό της εθνικής ενότητας.

Η κοινωνική βάση είναι η πρώτη που θα χάσει από τον πόλεμο. Πρώτοι και πρώτες θα γίνουν κρέας για την πολεμική μηχανή και θα αφεθούν στη τύχη τους, όπως σε τόσες άλλες περιπτώσεις κρίσεων και καταστροφές (πυρκαγιές, πλημμύρες, Τέμπη) αλλά και στην ίδια την καθημερινότητα. Ενώ οι κοινωνίες εξοντώνονται στον πόλεμο, τα ίδια τα έθνη – κράτη και το κεφάλαιο αναπαράγονται από αυτόν: δημιουργούν τους ίδιους τους πολέμους με σκοπό την κάμψη κάθε αντίστασης και αμφισβήτησης στο εσωτερικό τους από την μία και με σκοπό το κέρδος από την άλλη.

Το μόνο μέρος που μπορούμε να πάρουμε είναι αυτό της αντίστασης στην θανατοπολιτική του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και των πτυχών της και όχι η επιλογή κάποιου ιμπεριαλιστικού-κρατικού μπλοκ ή το τυφλό ρατσιστικό μίσος προς τους Μουσουλμάνους ή τους Εβραίους. Η Ιστορία, άλλωστε, δεν γράφεται από την Εξουσία αλλά από τις ίδιες τις κοινωνίες. Να σταθούμε, δηλαδή, πραγματικά στο πλευρό των ίδιων των καταπιεσμένων, των από τα κάτω απέναντι στην ισοπέδωση και στην συνεχόμενη σφαγή.

- **Λευτεριά στην Παλαιστίνη**
- **Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό και Λιβανέζικο λαό**
- **Να σταματήσουν τα εγκλήματα πολέμου και ο ίδιος ο πόλεμος**

από το Κράτος του Ισραήλ

– Καμία συμμετοχή του Ελληνικού Κράτους στις σφαγές στη Μέση Ανατολή

– ΕΔΩ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ, ΕΚΕΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΟΙ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΖΟΥΜΕ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ- ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΙΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ακρίβεια, η εργασία και το αυξημένο κόστος ζωής αποτελούν ακόμη μία από τις θεματικές που θα συζητηθούν στα πλαίσια της 18ης Πανελλαδικής Συνάντησης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 26-27/10 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι».

Στα πλαίσια ανάπτυξης δράσεων γύρω από τις θεματικές αυτές αναρτήθηκε γιγαντοπανό στην Μεγάλη Πύλη της Πορτάρας στην περιοχή των Συκεών.

*“Στέγαση, Ενέργεια, Τροφή
Δεν είναι εμπορεύματα ανήκουν στο λαό
Ζούμε χειρότερα – κοστίζει περισσότερο”*

Παρακάτω η σχετική ανακοίνωση από καμπάνια δράσεων σχετικά με την ακρίβεια:

Παγκόσμια και εγχώρια, ατομικά και συλλογικά, τα τελευταία πολλά χρόνια φαίνεται πως το επίπεδο ποιότητας της ζωής έχει

μειωθεί σημαντικά, καθώς ζούμε σε μία εξαιρετικά παρατεταμένη περίοδο “εκτάκτων συνθηκών”, όπου οι κρίσεις, οικονομική, οικολογική και υγειονομική, αλληλοτροφοδοτούνται, διαδέχονται η μία την άλλη και γίνονται κανονικότητα. Μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers το 2008 και του χρηματοπιστωτικού συστήματος στις ΗΠΑ, η οικονομική κρίση εξαπλώθηκε γρήγορα στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, επηρεάζοντας κυρίως τις εθνικές οικονομίες του Ευρωπαϊκού Νότου, φέρνοντας την εποχή των μνημονίων.

Την κρίση αυτή πλήρωσαν οι φτωχοί με το εισόδημα να συρρικνώνεται και τα ποσοστά ανεργίας να αυξάνονται ραγδαία καθώς όλο και περισσότεροι/ες χάνουμε καθημερινά τη δουλειά μας ή μέρος του εισοδήματός μας. Παράλληλα, το κόστος ζωής αυξήθηκε με τα τρόφιμα, τους λογαριασμούς (ρεύμα, νερό, τηλεπικοινωνίες), τα ενοίκια, τις μετακινήσεις να είναι πολύ πιο ακριβά. Σε αυτή τη συνθήκη, άνθρωποι πληγωμένοι και μόνοι, σε ένα περιβάλλον εξατομικευμένης ευθύνης, έμειναν πίσω χωρίς τροφή, υγεία, στέγη και ζεστασιά. Την ίδια στιγμή, διαχειριστές της εξουσίας παγκοσμίως, όλων των πολιτικών αποχρώσεων, εντόπιζαν το δημοσιονομικό πρόβλημα στη “σπατάλη” πολιτικών κοινωνικής πρόνοιας και διατείνονταν για το καλύτερο πολιτικό πρόγραμμα λιτότητας που θα εγγυούνταν “την γρήγορη έξοδο από τα μνημόνια” και την “επίτευξη των στόχων ανάπτυξης” ως μοναδικό εγγυητή της ζωής.

Η υγειονομική κρίση της Covid-19, η οποία είναι η ίδια απότοκο της αλόγιστης επιβολής του κεφαλαίου στη φύση, βρήκε τις κοινωνίες εξουθενωμένες και κάθε έννοια κοινωνικής φροντίδας να έχει πάρει το δρόμο της απαξίωσης. Η αποτυχία των κρατών να αντιμετωπίσουν ορθολογικά την πανδημία έφερε ως αποτέλεσμα περισσότερους από 5.5 εκατομμύρια νεκρούς παγκοσμίως μέχρι στιγμής. Φυσικά, καμία πανδημία δεν αρκεί για να αναθεωρηθεί το πλιάτσικο της άενης ανάπτυξης και να αναχαιτιστεί η επέλαση στους φυσικούς πόρους του πλανήτη. Τα κράτη και το κεφάλαιο παραμένουν πιστά στο ιδεολόγημα της συνεχούς οικονομικής μεγέθυνσης, που είναι υπεύθυνο για την κλιματική κρίση και τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και εκατομμύρια

καταστροφών που έχει ήδη κοστίσει.

Σε μια τέτοια συνθήκη ανασφάλειας και απαισιοδοξίας για το μέλλον σε παγκόσμιο επίπεδο, έρχεται η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία να φέρει μια ακόμα “έκτακτη” κρίση. Το αποτύπωμα της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι πολυεπίπεδο και πάντα στις πλάτες της κοινωνίας, αφού ο κάθε πόλεμος αφήνει πίσω φτώχεια, εξαθλίωση, περισσότερο εθνικισμό και μίσος. Στην Ουκρανία το βίωμα του πολέμου είναι άμεσο με ζωές να χάνονται από βομβαρδισμούς και άλλες να εκτοπίζονται από τα σπίτια τους για να γλιτώσουν. Από την άλλη, στη Ρωσία η καταστολή εντείνεται με τις συλλήψεις διαδηλωτών ενάντια στον πόλεμο να ξεπερνούν τις 12.000! ενώ σε όλη την Ευρώπη το κόστος ζωής εκτοξεύεται και η φτωχοποίηση βαθαίνει, με τον πόλεμο να έχει δημιουργήσει ένα νέο ντόμινο αύξησης των τιμών στα βασικά αγαθά.

Φυσικά κανένα κράτος δεν διατίθεται να βελτιώσει τις συνθήκες ζωής των πολιτών, δαπανώντας χρήματα για να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά οι απανωτές κρίσεις, εφόσον τα κρατικά χρήματα δαπανώνται σε τομείς που αποτελούν προτεραιότητες για το κεφάλαιο. Την ίδια στιγμή που μιλάμε για ενεργειακή κρίση, υπερ-πληθώρα καταναλωτικών προϊόντων εξακολουθούν να παράγονται σε βάρος της φύσης, εξαντλώντας τους φυσικούς πόρους και επιστρέφοντας σε αυτή άπειρους τόνους αποβλήτων αχρείαστων ανταγωνιστικών προϊόντων.

Το κεφάλαιο εξακολουθεί να κερδίζει μεταβιβάζοντας το ενεργειακό κόστος στη δική μας πλάτη με όλα τα βασικά αγαθά να παίρνουν φωτιά. Το νερό, η τροφή, η ενέργεια, η μετακίνηση, η στέγη και η υγεία, που ήδη από την εποχή των μνημονίων έχουν χάσει το κοινωνικό τους πρόσημο, στην παρούσα συνθήκη εκτοξεύονται στη δίνη της ανταγωνιστής αγοράς.

Οι λογαριασμοί ρεύματος έχουν τετραπλασιαστεί και οι τιμές στα ράφια έχουν αυξηθεί κατακόρυφα ακολουθώντας τους νόμους του χρηματιστηρίου ενέργειας. Τα ενοίκια έχουν απογειωθεί με τα κτηματομεσιτικά funds να έχουν ήδη στρώσει το έδαφος πολύ

νωρίτερα και το κεφάλαιο να χειροκροτά την ανάπτυξη και την αυτορρύθμιση της αγοράς. Τα κράτη, που πολύ εύκολα βρήκαν τους πόρους για να καλύψουν τις εξοπλιστικές δαπάνες στρατού και αστυνομίας, ώστε να επιτελέσουν τον κυριαρχικό τους ρόλο, δύσκολα εκταμιεύουν έστω και ένα ευρώ για την ενίσχυση της κοινωνίας που έχει επωμιστεί όλο το κόστος, καθώς για ακόμη μία φορά οι δικές τους κρίσεις χρεώνονται στις δικές μας πλάτες.

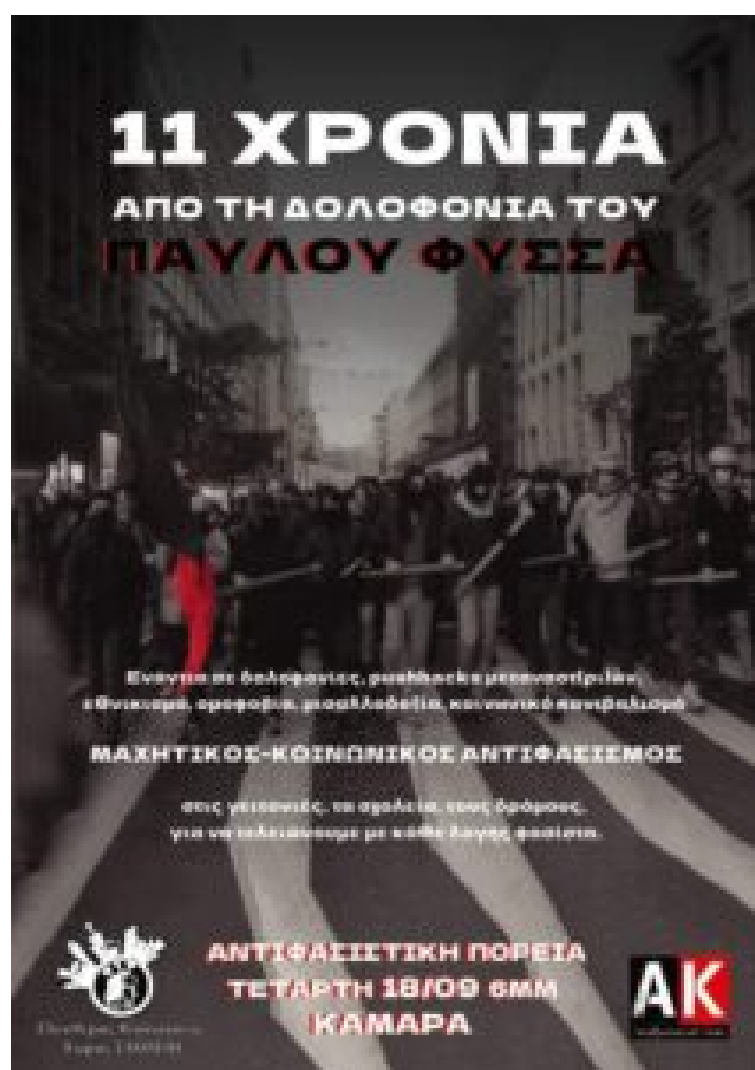
Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο διαμορφώνεται και παγιώνεται ο νέος τρόπος ζωής, αυτός του φόβου, της ανασφάλειας και της ατομικής και συλλογικής αδράνειας, όπου τα πάντα εξελίσσονται πέρα από τη σφαίρα του ανθρώπου. Ο πολεμικός λόγος κανονικοποιείται, όλοι στρέφονται εναντίων όλων και βέβαια όλοι εναντίων των αδύναμων. Οι μετανάστες διακρίνονται στους αυθεντικούς -αυτούς από την Ουκρανία- με τα κράτη να εξασφαλίζουν την άμεση και ασφαλή ενσωμάτωσή τους στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και στην ασύμμετρη απειλή -αυτούς της αφρικανικής ηπείρου- με τα κράτη να εξασφαλίζουν την εξόντωσή τους σε στεριά και θάλασσα. Όσοι/ες φτάσουν ή θα φυλακιστούν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή θα τους λιντσάρουν σκατόψυχοι ακροδεξιοί με το τέρας της λευκότητας της Ευρώπης να βρυχάται.

Σε αυτή τη συνθήκη υψώνουμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις απέναντι στην εξουσία που μας θέλει υπάκουους να σηκώνουμε το βάρος των κρίσεων με ολοένα και μεγαλύτερη υποβάθμιση των ζώων μας. Παίρνουμε θέση σε τροχιά σύγκρουσης με την ακροδεξιά συμμορία, που εκτοπίζει κάθε τι διαφορετικό στο σκοτάδι του κλειστοφοβικού εθνοκρατισμού.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ 11 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ (ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

11 χρόνια πριν, τα ξημερώματα της 18ης Σεπτεμβρίου 2013, στο Κερατσίνι της Αττικής, ο Παύλος Φύσσας δολοφονείται από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Στο σήμερα, ο αγώνας ενάντια στο φασισμό και τα διάφορα προσωπεία που ενσαρκώνει, παραμένει ακόμα επίκαιρος και σημαντικός για τις ζωές μας, αλλά και για την ζωή του κάθε καταπιεσμένου ανθρώπου αυτής της κοινωνίας.

Ο φασισμός είναι κοινωνικό φαινόμενο, άρρηκτα συνδεδεμένο με την εξουσία, το κράτος και το κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να μεταλλάσσεται και να παίρνει διάφορες μορφές μέσα στα χρόνια. Φέτος, μια σημαντική έκφραση του αναδυόμενου νεοφασιστικού

στοιχείου ήταν τα ρατσιστικά πογκρόμ στην Αγγλία. Στις 29 Ιουλίου, στο Σάουθπορτ, υστέρη από μια δολοφονική επίθεση (όπου θύτης ήταν πιθανότατα κάποιος ανήλικος με καταγωγή από τη Ρουάντα, χώρα με 95% χριστιανικό στοιχείο, όπως και οι Άγγλοι εκκολαπτόμενοι Άντριου Τέιτ και όχι κάποιος ισλαμιστής όπως αρχικώς πιθανολογήθηκε) που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο τριών παιδιών και τον τραυματισμό δέκα ατόμων, ακροδεξιοί σε όλη την χώρα ακολουθώντας την πάγια τακτική γενίκευσης μέσω πογκρόμ, βγήκαν στους δρόμους με στόχο να «τιμωρήσουν» (λιντσάρουν) οποιοδήποτε άνθρωπο θεωρούσαν ένοχο, δηλαδή αδύναμους και φτωχούς μετανάστες, όπως συνηθίζουν να κάνουν όλοι οι θρασύδειλοι του είδους τους.

Παράλληλα, αυτό το γεγονός εμφάνισης των φασιστών στους δρόμους είναι αποτέλεσμα της γενικής ανόδου της ακροδεξιάς σε όλη τη Δύση σε θεσμικό και μη επίπεδο. Καθώς περνάει ο καιρός, στο μυαλό του μέσου ευρωπαίου φαίνεται αναπόφευκτη η εκλογική νίκη του φασιστικού μορφώματος Λεπέν που οδηγεί σε ένα καθεστώς πλήρους κανονικοποίησης του ακροδεξιού λόγου.

Φυσικά, όλα αυτά τα βλέπουμε και στην ελληνική κοινωνία. Φασιστικές πρακτικές εντοπίζουμε αρχικά στα σύνορα της χώρας. Από τον ποταμό Έβρο μέχρι και τα νησιά του Αιγαίου οι επαναπροωθήσεις αποτελούν καθεστώς, βάζοντας στο στόχαστρο κάθε ταλαιπωρημένο άνθρωπο που θέλει να βρει ένα καλύτερο μέλλον. Οι επαναπροωθήσεις αυτές, πολλές φορές καταλήγουν θανατηφόρες, κάνοντάς μας να μετράμε κρατικές δολοφονίες, όπως στην περίπτωση του ναυαγίου της Πύλου, με εκατοντάδες νεκρούς. Στο βάζο με το μέλι που ονομάζεται «υπεράσπιση των συνόρων» έχουν βουτηγμένα τα χέρια τους διάφορα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Από το ΑΠΘ και το ΕΜΠ που παράγουν έρευνα χρηματοδοτούμενη από ευρωπαϊκά προγράμματα για το στρατό και την αστυνομία στο πλαίσιο «διαφύλαξης» των συνόρων, μέχρι και τους διάφορους εφοπλιστές (βλ. Μαρινάκης) με την έμπρακτη στήριξη των σωμάτων ασφαλείας και των «ηρωικών» μας συνοριοφυλάκων.

Πιο συγκεκριμένα στη Θεσσαλονίκη την Παρασκευή 06/09 και

έπειτα από συναυλία στην περιοχή της Νεάπολης, 15 περίπου φασιστοειδή επιτέθηκαν σε παρέα 6 ατόμων οι οποίοι έφεραν αντιφασιστικά χαρακτηριστικά. Μία επίθεση που έρχεται να συμπληρώσει σειρά από γεγονότα τους τελευταίους μήνες (βλ. φασιστικά σύμβολα στο βιβλιοπωλείο “Ακυβέρνητες Πολιτείες” στο κέντρο και στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη στη Νεάπολη, επίθεση σε τρανς άτομο στην πλ. Αριστοτελους κ.α.) που δηλητηριάζουν τους δρόμους και τις πλατείες αυτής της πόλης με σκοταδιστικές πρακτικές και αντιλήψεις.

Στο πλαίσιο του κοινωνικού διαχωρισμού που προαναφέρθηκε, έχει εισαχθεί και στα μέρη μας ένα νέο ρεύμα φασιστικής ρητορικής εν ονόματι “anti-woke”. Αυτό το «κίνημα», στην βάση του αποτελείται από άτομα με αντιδραστικές πολιτισμικές πεποιθήσεις, που εναντιώνονται στη διεκδίκηση αναγνώρισης και ορατότητας διαφόρων ευάλωτων κοινωνικών ομάδων (μετανάστ(ρι)ες-α, ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, θυληκότητες κλπ.) Αυτή η ρητορική, που προάγει ως ανώτερο το ανδρικό φύλο που επιβάλλεται σε ένα υποτιθέμενο κατώτερο γυναικείο, αποτέλεσμα μιας πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας, οδηγεί σε κακοποιητικές συμπεριφορές που μπορεί να δέχεται ένα παιδί για να μεγαλώνει με βάση τον «κοινωνικό ρόλο» που έρχεται πακέτο με το βιολογικό του φύλο μέχρι την ενδοοικογενειακή σωματική και λεκτική κακοποίηση που μπορεί να δέχεται μια γυναίκα, ακραία έκφραση της οποίας αποτελούν οι γυναικοκτονίες που έχουμε κουραστεί να μετράμε, ενώ το έχουμε δει να αποτυπώνεται και στο δρόμο με διάφορες ομοφοβικές επιθέσεις, με χαρακτηριστικό συμβάν την επίθεση μιας μάζας ανήλικων φασιστοειδών σε δύο κουιρ άτομα, τον Μάρτιο του '24, στην Πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης. Η “anti-woke” ρητορική, εργαλειοποιείται και από τα ελληνικά ακροδεξιά κόμματα ως τροφή για τον κάθε πικραμένο που αποτελεί την εκλογική τους βάση και που το υπαρξιακό του άγχος για επιβίωση το στρέφει πολύ βολικά ενάντια σε όσους νιώθει ότι αποτελούν απειλή για τα ήθη, τις παραδόσεις και τις εθνικές του πεποιθήσεις.

Ο φασισμός αποτελεί δομικό στοιχείο στη συγκρότηση των εθνών

κρατών της νεωτερικότητας. Αποτελεί μια ριζοσπαστική έκφανση του δομικού ρατσισμού, της αποικιοκρατίας και του εθνικισμού που ενυπάρχουν σε όλα τα κράτη της Δύσης από τη στιγμή της δημιουργίας τους. Εκπληρώνει το ρόλο του μέσα σε συνθήκες κοινωνικής κρίσης, εμφανιζόμενος ως αντισυστημική και ριζοσπαστική λύση απέναντι στην αμηχανία και την ανικανότητα του κοινοβουλευτισμού. Ο φασισμός ενσαρκώνει σε πιο παροξυσμικό βαθμό, τον βαθύ ρατσισμό του δυτικού κόσμου απέναντι στις κοινωνικές ομάδες που θεωρεί κατώτερες και «γυμνές» από δικαιώματα, ενώ παράλληλα και παρά την δήθεν αντικαπιταλιστική ρητορική του, αποτελεί μία σωτήρια για τον καπιταλισμό δύναμη, λειτουργώντας ως τσιράκι των ισχυρών αφεντικών, όποτε αυτοί τον χρειάζονται.

Όταν κάποιος σοκάρεται με τη βία των φασιστών απέναντι στους αδύναμους, θα πρέπει να θυμάται ότι οι κοινωνίες μας είναι βουτηγμένες μέσα στον εθνικισμό, το μιλιταρισμό, την πατριαρχία και το μίσος για το διαφορετικό που ενσαρκώνεται με τις μορφές της μετανάστριας, του πρόσφυγα, του ατόμου που δεν «ικανοποιεί» τα κοινωνικά και σεξουαλικά στάνταρ, του κοινωνικού αγωνιστή που αντιστέκεται στο υπάρχον και βολικά βαφτίζεται βολεμένος από όσους δεν σκοπεύουν να κουνήσουν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι για την ανατροπή της υπάρχουσας άθλιας κατάστασης που ζούμε.

Το να παλεύεις ενάντια στον φασισμό, σημαίνει πολλά πράγματα : σημαίνει να παλεύεις ενάντια στην κοινωνική αδικία, ενάντια στην κρατική εξουσία, την καπιταλιστική βαρβαρότητα, το ρατσισμό απέναντι στους αδύναμους, να παλεύεις ενάντια στον πόλεμο και τον εθνικιστικό παροξυσμό. Σημαίνει, επίσης, να τσακίζεις τους φασίστες όπου τους βρεις. Επειδή η μνήμη δεν είναι σκουπίδι, ούτε μουσειακό έκθεμα που μας «θυμίζει» την ναζιστική και φασιστική κτηνωδία σαν να είναι κάτι περασμένο και μακρινό, δεν ξεχνάμε και δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσουμε ούτε τον Πάυλο Φύσσα, ούτε τον Σεχζάτ Λουκμάν, ούτε τους ανώνυμους νεκρούς μετανάστες και πρόσφυγες, αλλά θα συνεχίσουμε να τσακίζουμε τους φασίστες παντού, στήνοντας

παντού αναχώματα κοινωνικού και μαχητικού αντιφασισμού.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ – ΤΕΤΑΡΤΗ 18/09 ΣΤΙΣ 18:00, ΚΑΜΑΡΑ (Κοινό μπλοκ με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο)

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΖΕΙ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ-ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης